

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βεβλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῇ διὰ τὴν 1^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΤΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ζ'

Κεῖται ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς τοῦ κλίνης, μετὰ τὸ πρόσωπον ἐσκεπασμένον ὑπὸ ἐπιδέσμων, φλεγόμενος ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ, ἐνῶ ὁ ἰατρὸς ἐναγωνίως ἐξετάζει διὰ τῆς σμίλης ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν εἰς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν σοβαρὰν πληγὴν.

Ὁ ναύαρχος ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν ἐπίτηδες, ὅπως τὴν ἴδῃ, καὶ ἀνῆρτησεν ἰδιοχείρως τὸ ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς ἀνδρείους παράσημον ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου του. Εἶτα ἀπερχόμενος ἐψιθύρισεν : «Ὁ καυμένος ὁ νέος !»

Καὶ ἐν τούτοις ὁ τραυματίας δὲν ὑποφέρει ἐκ τῶν τραυμάτων του. Ἀλλ' οἷον πένθος παρὰδοξον ἐπισκιάζει τὰ ὄνειρά του ! Μετὰ τὸν περισφιγόντα τὸ πρόσωπόν του ἐπίδεσμον, τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουσιν ἐν ὄνομα, ὅπερ ὑπαγορεύει αὐτῷ ἡ ἔξαψις τοῦ πυρετοῦ του :

— Λευκή ! λέγει στένων, Λευκή !

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ ψυχὴ του ἀμφίβολος ἔχει διαρρήξει τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος. Δὲν εὐρίσκεται πλέον ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν στενὴν σκηνήν, παρὰ τὴν φυσικὴν

παράλιαν, ὑπὸ φλογερὸν οὐρανόν. Ἐφυγε πέραν τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὁρέων. Ἐπανήλθεν εἰς Γαλλίαν, εἰς Νίκαιαν.

Αἱ πύλαι τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας εἶνε ἀνοικταί. Πολύτιμοι τάπητες καλύπτουσι τὰς βαθμίδας τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀφθονα εὐώδη ἄνθη καὶ πράσινα φύλλα ἐσκορπίσθησαν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ ναοῦ, ἐπὶ τοῦ περιστυλίου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἐδάφους τῆς ὁδοῦ. Ἀμαξία σταθμεύουσιν ἔξω, τὸ πλῆθος συνωθεῖται παρὰ τὴν πύλην, σχηματίζον δύο πυκνοὺς στοίχους. Ἐξωθεν φαίνεται ἀπαστρέπτον τὸ θυσιαστήριον κατὰφωτον ἐκ κηρίων. Ἀνθὴ περιβάλλουσι τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου, ἥτις ἐνταῦθα φέρεται ὑπὸ τὸ ὄνομα : Ἀσθενῶν Θεραπεία.

Οἱ προσκεκλημένοι ἀδιακόπως εἰσέρχονται καὶ συνωθοῦνται. Αἱ στολαὶ ἀναμίγνυνται μετὰ τῶν μελανῶν ἱματίων. Ἄνθη καὶ γυναικεῖα ἐνδυμασίαι ἐπιδεικνύονται ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου. Ψιθυροὶ ἤχουσιν ὑπὸ τὸν θόλον, τὸν φωτιζόμενον διὰ τῶν μεγάλων ὑαλοφράκτων παραθύρων.

Αἶφνης ἀποκαθίσταται σιγὴ. Τὸ ὄργανον ἄρχεται διὰ μιᾶς διαχέον ἑορτασίμους μελωδίας. Ἀξιωματικός, φέρων τὰς ἐπωμίδας τοῦ ἀντιναύαρχου, ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας, ὀδηγῶν ἐκ τοῦ βραχίονος νεανίδα λευχείμονα, ἥτις φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου στέμμα ἐξ ἀνθέων πορτοκαλλέας, καὶ πέπλον νυμφικόν. Μετὰ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου ἡ διάβασίς της γενναῖα φρικιάσιν εἰς τὸ πλῆθος, ὅπερ ἀναφωνεῖ : «Πόσον εἶνε ὠραία !»

Ὅπισθεν τῆς Λευκῆς, ἣν ὀδηγεῖ πρὸ τοῦ βωμοῦ ὁ θεὸς της, ἰδοὺ προσέρχεται ἡ κυρία Διλλιέρ, ὀδηγούμενη παρὰ τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ. Ἦδη οἱ δύο μελλόνυμφοι ἐγονυπέτησαν ἐγγὺς ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ ἐπιστρωμένου δι' ἐρυθροῦ ὀλοσηρικοῦ εὐκτηρίου. Τὸ ὄργανον πρὸς στιγμὴν ἐσίγησεν, ἀλλ' οἱ λωοῦνες διαχέουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν τοὺς ἤχους τῆς χαρμολόγου κωδωνοκρουσίας τῶν.

— Κύριε Λεοπόλδε Γκιδάλ, ἐρωτᾷ ὁ ἱερεὺς, συγκατατίθεσθε νὰ λάβητε ὡς νόμιμον σύζυγόν σας τὴν δεσποινίδα Λευκὴν Διλλιέρ ;

— Ναί.

— Καὶ ὑμεῖς, δεσποινὶς Λευκὴ Διλλιέρ, δέχεσθε ὡς νόμιμον σύζυγόν σας τὸν κύριον Λεοπόλδον Γκιδάλ ;

Μόλις ἀκούεται τὸ ναί, ὅπερ προσφέρει ἡ νεανὶς μετὰ φωνῆς ἀκαταλήπτου. Ἡ εὐλογία ἐδόθη. Τὸ ὄργανον τονίζει ἐκ νέου τὸ ἀλληλουῖα. Εἶτα ὁ ἱερεὺς ἀποτείνει πρὸς τοὺς συζύγους τὰς θρησκευτικὰς παραινέσεις. Ὑπενθυμίζει αὐτοῖς ὅτι ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὅπως ἀποτελέσουσι σάρκα μίαν· ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ Λευκὴ καὶ ὁ Λεοπόλδος εἶνε ἀρρήκτως ἡνωμένοι καὶ μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ διαλύσῃ τὴν ἱερὰν τῶν ὑποχρέωσιν.

«Ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐλογούντος, τὰ χριστιανικὰ συνοικέσια !», ἀνακραεῖ ὁ λειτουργὸς τῆς

θρησκείας. «Ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν τῷ δεσμῷ τῇ συνήφαι, ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν τοῖς τέκνοις, δι' ὧν ὁ Θεὸς θὰ γονιμοποιήσῃ τὸν ἔρωτά σας· ἐστὲ εὐδαίμονες ἐν τοῖς γονεῦσιν, ὧν ἐξέπληρώσατε τοὺς προσφιλεστάτους πόθους ! Ἐνθυμήθητε τὴν πίστιν, ἣν ὠρίσθητε, θεωρεῖτε δὲ αὐτὴν πάντοτε οὐ μόνον ὡς ἐκπλήρωσιν νόμου αὐστηροῦ, ἀλλ' ὡς πηγὴν ἀμερίστου εὐτυχίας, ἥς ἀπογεύσεσθε ἐπὶ γῆς μόνον τοὺς πρώτους καρπούς !».

Μετὰ τὸ πέρας τῆς παραινέσεως ἡ Λευκὴ ἀνυψοῖ τοὺς ἔως τότε νεύοντας χαμαὶ ὀφθαλμούς της. Ἀλγος δριμύ δάκνει τὴν καρδίαν της· στενοχωρία τὴν καταθλίβει. Αἶφνης ἀνορθοῦται μετὰ βλοσυροὺς ὀφθαλμούς· πελιδνὴ ὠχρότης καλύπτει τὸ πρόσωπόν της. Ὁ βραχίον αὐτῆς τεταμένος ὥσει αὐτομάτως, ἀκίνητος στρέφεται μετ' ἀπελπιστικοῦ κινήματος πρὸς τὸ μέρος τοῦ χοροῦ. Ὅλοι σπεύδουσιν. Ὁ Γκιδάλ θέλει νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ. Αὐτὴ τὸν ἀπώθει καὶ ἀπὸ τῶν χελέων της καὶ τῶν συνεσφιγμένων ὀδόντων της ἐκφεύγει κραυγὴ στρηνῆς.

— Ἐκεῖ ! ἐκεῖ ! λέγει δεικνύουσα τὸ θυσιαστήριον.

Τί συνέβη ; τί εἶδεν ; Ποῖον φάντασμα ἀόριστον διὰ πάντα τὰ λοιπὰ ὄμματα ἀνεπήδησεν αἰφνιδίως εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀπομακρυνομένου ἱερέως ; Μήπως τὰ χαρμόσυνα φῶτα ἐπιχέουσι σκιὰν εἰς τὸν βίον της, ἐνῶ φορεῖ ἀκόμη τὸν νυμφικόν πέπλον ; Ὁ λευκὸς πέπλος τῆς νεονύμφου θὰ μεταβληθῇ εἰς σάβανον ;

Τὴν ἀποκομίζουσιν ἔξω. Ἡ κυρία Διλλιέρ ἔκφρων ρίπτεται ἐπὶ τῆς λιποθύμου θυγατρὸς της. Ἡ πολυτελὴς ἀμαξία τοῦ γάμου πρόκειται ἄρα γε νὰ μετακομίσῃ νεκρὸν σῶμα ; Ὁχι. Ἡ Λευκὴ ἀναπνέει· ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμούς. Μειδίσμα μεγαλοκλινὸν διαστέλλει τὰ χεῖλη της. Θέλει ν' ἀνεγερθῇ. Δὲν λάμπει πλέον ζωὴ εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἐν τούτοις παρὰ τὸ φρούριον τοῦ Κε-Λούγκ ὁ ὑποπολιάρχος Φριδερίκος Πλεμὼν κατὰκειται ἀκίνητος. Δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν μεταφέρωσιν ἐπὶ τοῦ πλοίου Νίβ, ἐφ' οὗ μετακομίζονται προσωρινῶς οἱ τραυματίαι. Ὁ ἰατρὸς τοῦ ναυτικοῦ ἴστατο ἀδιακόπως πλησίον του. Ἐκ τῶν δύο του πληγῶν, ἀμφοτέρων σοβαρῶν, μίαν μόνον κυρίως ἀνησυχεῖ τὸν ἐπιστήμονα. Μόλις ὀλίγαί ρανίδες αἵματος ἐξήλθον κατὰ τὴν εξέτασιν αὐτῆς διὰ τῆς σμίλης. Ἡ σφαῖρα εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀριστερὸν ὦμον καὶ ἐξῆλθεν ὑπὸ τὴν ράχιν στραφεῖσα περίξ τῆς ὠμοπλάτης. Εἶνε τραῦμα φοβερόν, ἀγνωστοὶ δὲ μένουσιν ἀκόμη αἱ ἐσωτερικαὶ βλάβαι, ὥς προῦξένησεν. Τὸ στόμα τοῦ νέου εἶνε πλήρες αἵματος ἐκ τῶν διατρυπηθεῖσων παρειῶν, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον ἐκ τοῦ χρώματος νὰ διαγνώσῃ τις ἂν τὸ αἷμα προέρχεται ἐξ ἀρτηρίας ἢ ὀργανικῆς βλάβης. Ἡ κατάστασις τοῦ πάσχοντος εἶνε ἀπελπιστική.

Παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ὁ Κλέτος θρηνεῖ ὡς παιδίον, ὁ δὲ Ζιλδὰ κατηφὴς μετὰ